

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

PL. ÚS 21/08-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2009 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Juraja Horvátha, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika o návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici, zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. D. M., vo veci súladu § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici na vyslovenie nesúladu § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 25. júna 2008 doručený návrh Krajského súdu v Banskej Bystrici, zastúpeného predsedníčkou senátu sudkyňou JUDr. D. M. (ďalej len „navrhovateľka“ alebo „krajský súd“), na začatie konania

o súlade § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“).

Z návrhu na začatie konania vyplynulo, že navrhovateľka ho podáva v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou [čl. 144 ods. 2 ústavy a § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], konkrétne v súvislosti s konaním o žalobe Ing. M. D., B. (ďalej len „žalobkyňa“), zastúpenej advokátkou JUDr. S. K., B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Krajského stavebného úradu v B. (ďalej len „žalovaný“) č. 2007-862/1662-1:OŠSS-Ja z 26. novembra 2007. Žalobkyňa sa domáha, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Z obsahu návrhu navrhovateľky na začatie konania vyplýva, že žalobkyňa v predmetnom konaní pred krajským súdom okrem iného namieta, že napadnuté rozhodnutie vydal žalovaný na základe protestu prokurátora podaného podľa § 26 zákona o prokuratúre, pričom zastáva názor, že protest podľa tohto ustanovenia zákona o prokuratúre možno vydať len v lehote troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti opatrenia (v danom prípade oznámenia Obce B. ako prvostupňového stavebného úradu), čo sa v danom prípade nestalo. Žalovaný vo svojom stanovisku k žalobe vo vzťahu k námietke žalobkyne uviedol, *„že prokurátor zmeškal lehotu na podanie protestu, ktorý mohol byť podaný do troch rokov sa nevyjadril a požiadal súd o vyslovenie právneho názoru. Uviedol, že podľa predchádzajúcej praxe stavebných úradov bol názor k lehotám na podanie protestu k ohláseniam stavieb rovnaký, aký zastáva žalobkyňa, avšak na základe stanovísk a výkladov Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici je takýto názor nesprávny a vychádza z konštatovania, že v prípadoch kde nie je taxatívne určená lehota na preskúmanie veci a podanie protestu je táto lehota neobmedzená a protest sa môže podať kedykoľvek. Z praxe sú známe prípady, keď prokurátor podal protest aj po dvanástich rokoch...“*.

Krajský súd vo svojom návrhu na začatie konania ďalej uviedol:

„Pred rozhodnutím vo veci dospel súd k záveru, že ustanovenie § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre je v rozpore s článkom I. ods. 1 Ústavy SR, preto podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. uznesením č. k. 23 S/1/2008-27 zo dňa 12. 03. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 05. 2008 konanie prerušil a podáva Ústavnému súdu SR ako osoba oprávnená podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona č. 38/1993 Z. z. návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Z ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. vyplýva, že návrh na zaujatie stanoviska, ktorý sa postupuje po prerušení občianskeho súdneho konania Ústavnému súdu SR je svojou podstatou návrhom na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov podľa článku 125 Ústavy SR. Keďže rozpor medzi všeobecnezáväzným právnym predpisom s Ústavou SR je oprávnený skúmať v SR výlučne Ústavný súd SR, potom napriek rozdielnej terminológii v Občianskom súdnom poriadku a v zákone o organizácii Ústavného súdu SR je potrebné považovať návrh na zaujatie stanoviska (§ 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. za návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov (§ 37 zákona č. 38/1993 Z. z.).“

Svoj právny názor o nesúlade § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 ústavy navrhovateľka odôvodnila najmä takto:

«V súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR, Slovenská republika je právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť.

Súd v rámci preskúmovacieho konania, posudzujúc zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, dospel k záveru, že právna úprava obsiahnutá v zákone č. 153/2001 Z. z. ohľadom protestu prokurátora proti opatreniu (§ 26) je v rozpore s Ústavou SR, nakoľko v § 26 nie je ustanovenie, ktoré by upravovalo v akej lehote môže prokurátor podať protest proti opatreniu orgánu verejnej správy. Podľa tvrdenia žalobkyne je potrebné analogicky aplikovať ustanovenie § 27 ods. 1 písm. e) zák. č. 153/2001 Z. z., podľa ktorého protest proti rozhodnutiu môže prokurátor podať do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaný poukázal na stanovisko, usmernenia prokuratúry, podľa ktorého pokiaľ nie je v zákone taxatívne určená lehota na preskúmanie veci a podanie protestu je táto lehota neobmedzená a protest sa môže podať kedykoľvek.

Medzi základné odvetvia verejného práva patrí aj správne právo, ktoré slúži na ochranu verejných záujmov. Normy verejného práva sú principiálne normami

kategorickými (kogentnými). Pre súkromné právo je naopak charakteristická sloboda rozhodovania jednotlivcov o vlastných záležitostiach. V praxi aplikácie práva sa môže vyskytnúť situácia, keď má súd alebo iný štátny orgán rozhodnúť prípad, ktorý nepredvída žiadna platná právna norma, existuje teda medzera v práve. V odvetviach súkromného práva možno v takýchto prípadoch postupovať podľa analógie. Vo verejnom práve je možnosť analógie ojedinelá. Úplne neprípustná je v odvetviach správneho práva. V právnom štáte musí byť rozhodovacia činnosť štátnych orgánov dôsledne viazaná právom.

V danom prípade ustanovenia § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre upravujú postup pri využití právneho prostriedku, ktorým prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecnezáväzných právnych predpisov a to protest prokurátora proti opatreniu, pričom v jednotlivých ustanoveniach tohto paragrafu nie je uvedená lehota do kedy môže prokurátor proti opatreniu podať protest. Jednotlivé ustanovenia § 27 zákona o prokuratúre upravujú postup pri podávaní protestu prokurátora proti rozhodnutiu, pričom pre takýto protest sa vzťahujú ustanovenia § 26 s taxatívne vymenovanými odchýlkami v ods. 1 pod písmenami a) až e). Podľa § 27 ods. 1 písm. e), protest proti rozhodnutiu môže prokurátor podať do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia... Nakoľko pri aplikácii noriem správneho práva, ako aj noriem verejného práva je analógia vylúčená, rovnako aj rozširujúci výklad, ktorý má veľmi blízko k analógii, stanovisko prokuratúry, že pokiaľ nie je stanovená lehota, v ktorej možno podať protest proti opatreniu, potom môže byť takýto protest podaný kedykoľvek, je v súlade so zákonom. Napriek tomu sa súd domnieva, že právna úprava protestu prokurátora proti opatreniu obsiahnutá v § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. je v rozpore s Ústavou SR, konkrétne s princípom právnej istoty, čo je základným atribútom právneho štátu, t. j. je v rozpore s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR. Ak ustanovenie § 27 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z. pri stanovení lehoty, v ktorej prokurátor môže podať protest proti rozhodnutiu sleduje účel - zabezpečiť právnu istotu v tom smere, aby sa po uplynutí tejto lehoty nezasahovalo do nadobudnutých práv, uložených povinností rozhodnutiami správnych orgánov, potom je neopodstatnené, aby prokurátor mohol kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov založených na základe iného právneho aktu správneho orgánu vydaného na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy (opatrenia), napríklad v danom

prípade na základe písomného oznámenia stavebného úradu, že proti uskutočneniu drobnej stavby nemá námietky (§ 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb.). Pokiaľ by prokurátor mohol vstupovať do právnych vzťahov založených „opatreniami“ orgánov štátnej správy, spravidla nadobudnutých účastníkmi správneho konania v dobrej viere, predpokladajúc zákonnosť, správnosť prijatých „opatrení“ štátnych orgánov, bez časového obmedzenia, znamenalo by to znevýhodnenie týchto účastníkov správneho konania, (ktorých postavenie je neisté, spochybniteľné kedykoľvek), oproti tým účastníkom správneho konania, o právach a povinnostiach ktorých sa rozhoduje formou rozhodnutí, keďže rozhodnutie môže prokurátor napadnúť protestom len v zákonom stanovenej trojročnej lehote.

Z vyššie uvedených dôvodov Krajský súd v Banskej Bystrici navrhuje, aby Ústavný súd SR návrh súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov prijal na ďalšie konanie.»

Navrhovateľka sa domáha, aby ústavný súd vo veci jej návrhu rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že *„Ustanovenie § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“*

Ústavný súd návrh krajského súdu predbežne prerokoval a uznesením č. k. PL. ÚS 21/08-7 z 10. septembra 2008 ho prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí návrhu na ďalšie konanie si ústavný súd podľa § 39 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyžiadal stanovisko k návrhu od Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) a vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) ako vedľajšieho účastníka, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ich zároveň požiadal, aby sa vyjadrili aj k tomu, či trvajú na ústnom pojednávaní vo veci. O stanovisko k návrhu ústavný súd podľa § 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde požiadal aj generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

Generálny prokurátor doručil ústavnému súdu svoje stanovisko k návrhu krajského súdu 27. októbra 2008. V stanovisku sa okrem iného uvádza:

«... Návrh Krajského súdu v Banskej Bystrici na začatie konania o súlade § 26

zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je dôvodný, preto navrhujem, aby mu Ústavný súd Slovenskej republiky nevyhovel.

Podanie návrhu na začatie konania o súlade § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z nesprávnej interpretácie a aplikácie právnej úpravy dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy ustanovenej vo štvrtom dieli tretej časti zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

Spôsob výkonu prokurátorského dozoru nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy, t. j. metódy a formy, akými je prokurátor oprávnený zisťovať dodržiavanie zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v postupe a rozhodnutiach orgánov verejnej správy, je ustanovený v § 21 ods. 1 zákona o prokuratúre.

Právna úprava § 21 ods. 1 zákona o prokuratúre ustanovuje, že prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy

a) preskúmaním zákonnosti

1. všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných orgánmi verejnej správy,

2. smerníc, uznesení, úprav, opatrení a iných právnych aktov vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy (ďalej len „opatrenie“),

3. rozhodnutí vydaných v jednotlivých veciach v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie“),

4. postupu orgánov verejnej správy pri vydávaní opatrení a rozhodnutí,

b) vykonávaním previerok zachovávanía zákonnosti,

c) uplatňovaním poradného hlasu na zasadnutiach orgánov verejnej správy.

Právne prostriedky prokurátorského dozoru nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy, t. j. konkrétne opatrenia, ktorými je prokurátor oprávnený reagovať na zistenú nezákonnosť, sú ustanovené v § 21 ods. 2 a 3 zákona o prokuratúre.

Právna úprava § 21 ods. 2 zákona o prokuratúre ustanovuje, že právnymi prostriedkami, ktorými prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, sú:

a) protest prokurátora,

b) upozornenie prokurátora,

c) návrh na začatie konania pred súdom podľa osobitného zákona.

Podľa § 21 ods. 3 zákona o prokuratúre právnym prostriedkom dozoru nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy je aj návrh generálneho prokurátora na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o súlade právnych predpisov.

Právna úprava protestu prokurátora je uvedená v druhom oddieli štvrtého dielu tretej časti zákona o prokuratúre, t. j. v ustanoveniach § 22 až 27 s tým, že § 22 až 24 obsahuje základné ustanovenia o proteste prokurátora, § 25 upravuje protest prokurátora proti všeobecne záväznému právnemu predpisu, § 26 upravuje protest prokurátora proti opatreniu a § 27 protest prokurátora proti rozhodnutiu.

Právna úprava § 25 nadväzuje na právnu úpravu § 21 ods. 1 písm. a) prvý bod, právna úprava § 26 nadväzuje na právnu úpravu § 21 ods. 1 písm. a) druhý bod a právna úprava § 27 nadväzuje na právnu úpravu § 21 ods. 1 písm. a) tretí bod.

Medzi právnou úpravou § 26 v spojení s právnou úpravou § 21 ods. 1 písm. a) druhý bod a právnou úpravou § 27 v spojení s právnou úpravou § 21 ods. 1 písm. a) tretí bod je podstatný rozdiel.

Podľa ustanovenia § 27 v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 písm. a) tretí bod prokurátor je oprávnený za podmienok ustanovených zákonom podať protest proti rozhodnutiu vydanému v jednotlivjej veci, t. j. proti takému rozhodnutiu orgánu verejnej správy v oblasti verejnej správy (§ 20), ktoré v jednotlivjej veci zakladá, mení, zrušuje, záväzne určuje alebo potvrdzuje subjektívne práva alebo povinnosti jednotlivjo určených subjektov, prípadne ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti jednotlivjo určitel'ných subjektov priamo dotknuté. Individuálnym právnym aktom vydaným orgánom verejnej správy v oblasti verejnej správy dochádza k autoritatívnej a bezprostredne právne záväznej aplikácii právnych noriem na individuálne určených alebo individuálne určitel'ných adresátov. Inými slovami, ide o také rozhodnutie vydané orgánom verejnej správy v oblasti verejnej správy, ktoré má pre účastníka konania konštitutívne alebo deklaratórne účinky, prípadne, z ktorého možno takéto účinky vyvodit', t. j. musí ísť o konštitutívny individuálny právny akt, deklaratórny individuálny právny akt alebo o úradné osvedčenie (úradné osvedčenia sa svojou povahou natoľko bližia charakteru deklaratórnych individuálnych právnych aktov, že v teórii práva sú niekedy priradované k deklaratórnym individuálnym právnym aktom ako ich osobitná skupina). Skutočnosť,

že musí ísť o rozhodnutie, ktoré sa vzťahuje na individuálne určeného účastníka konania, potvrdzuje aj právna úprava § 27 ods. 1 písm. b), ktorá ustanovuje povinnosť orgánu, ktorý rozhodoval o proteste prokurátora, rozhodnutie o proteste prokurátora doručiť účastníkovi konania, právna úprava § 27 ods. 1 písm. c), ktorá priznáva účastníkovi konania oprávnenie odvolať sa alebo podať rozklad proti rozhodnutiu o proteste prokurátora, právna úprava § 27 ods. 1 písm. d), na základe ktorej sa zastavuje ďalší výkon rozhodnutia, ak bol protest podaný aj proti nariadeniu alebo uskutočneniu výkonu rozhodnutia, právna úprava § 27 ods. 1 písm. e), ktorá rešpektujúc ústavný princíp právnej istoty obmedzuje oprávnenie prokurátora podať protest proti rozhodnutiu ustanovením trojročnej lehoty, ktorá začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, od jeho vydania.

Pojem „rozhodnutie vydané v jednotlivjej veci“ je potrebné vykladať aj v súlade s rezolúciou Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnyim aktom z roku 1977, teda ako akékoľvek individuálne opatrenie alebo rozhodnutie, ktoré je vydané pri výkone verejnej moci a je takej povahy, že sa priamo týka práv, slobôd alebo záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Z komentára k tejto rezolúcii možno vyvodiť záver, že medzi individuálne opatrenia alebo rozhodnutia nemožno zahrnúť opatrenia a rozhodnutia všeobecnej povahy.

Podľa ustanovenia § 26 v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 písm. a) druhý bod možno podať protest proti smerniciam, uzneseniam, úpravám, opatreniam a iným právnym aktom vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy, ktoré zákon označuje legislatívnou skratkou „opatrenie“. Z porovnania právnej úpravy § 21 ods. 1 písm. a) prvý až tretí bod a § 25 až 27 jednoznačne vyplýva, že ide o také právne akty, ktoré nemožno zaradiť pod právnu úpravu § 21 ods. 1 písm. a) prvý bod a § 25, t. j. pod pojem „všeobecne záväzný právny predpis vydaný orgánom verejnej správy“, ale ani pod právnu úpravu § 21 ods. 1 písm. a) tretí bod a § 27, t. j. pod pojem „rozhodnutie orgánu verejnej správy vydané v jednotlivjej veci v oblasti verejnej správy“.

Inými slovami, ustanovenie § 21 ods. 1 písm. a) druhý bod v spojení s § 26 sa vzťahuje na rôzne opatrenia všeobecnej povahy, ale aj iné právne akty, ktoré nie je možné zaradiť do skupín preskúmania zákonnosti uvedených v § 21 ods. 1 písm. a) v bodoch 1, 3 a 4. Medzi tieto iné právne akty vydané na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej

správy, patrí napr. aj oznámenie stavebného úradu, že proti uskutočneniu ohlásenej stavby nemá námietky (§ 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov), záznam práva k nehnuteľnostiam do katastra (§ 34 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov.

Je skutočnosťou, že ustanovenie § 26 zákona o prokuratúre neustanovuje lehotu na podanie protestu prokurátora. V záujme právneho štátu je, aby tieto opatrenia boli v súlade so zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a to predovšetkým z dôvodu, že ich nedostatky sa premietajú do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy (napr. rôzne úpravy interného charakteru, ktoré „záväzne“ upravujú detaily právnych postupov v konaní v rozpore s platnou právnou úpravou) alebo v prípade iných právnych aktov zasahujú do práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu (napr. prípady nezákonných zápisov vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré nepochybne boli vo vlastníctve štátu, postavenie rodinného domu na základe oznámenia stavebného úradu, že proti uskutočneniu „ohlásenej“ stavby nemá námietky a pod.).

Zastávam názor, že u opatrení všeobecnej povahy by nemala byť ustanovená žiadna lehota na podanie protestu prokurátora v prípade, ak takéto opatrenie je v rozpore so zákonom alebo všeobecne záväzným právnym predpisom. Rovnako takáto lehota nie je ustanovená ani pri proteste prokurátora proti všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánmi verejnej správy. Po jej uplynutí by predsa nezákonný stav trval a bolo by už iba na vôli orgánov verejnej správy, či nezákonnosť odstráni alebo neodstráni. V konečnom dôsledku by to mohlo viesť k svojvôli orgánov verejnej správy pri vydávaní opatrení všeobecnej povahy, pretože v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je vytvorený iný systém kontrolných mechanizmov ako postup ustanovený v § 26 zákona o prokuratúre. Súčasne si treba uvedomiť, že právna úprava zákona o prokuratúre tým, že v ustanovení § 26 neustanovuje žiadnu lehotu na podanie protestu prokurátora, prispieva k rešpektovaniu základných princípov právneho štátu - princípu legality a princípu právnej istoty, pretože zabraňuje tomu, aby na základe opatrení všeobecného charakteru v oblasti verejnej správy, ktoré nie sú v súlade so zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym

predpisom, orgány verejnej správy vydávali nezákonné rozhodnutia v oblasti verejnej správy.

Iná je situácia v prípade, vydávania iných právnych aktov, ktoré sa môžu vydávať aj v individuálnych veciach. Zákon o prokuratúre v ustanovení § 26 skutočne nemá ustanovenú lehotu na podanie protestu prokurátora v tejto kategórii vecí. Absencia takéhoto ustanovenia v § 26 zákona o prokuratúre v tejto kategórii vecí však nemôže byť dôvodom na vyslovenie nesúladu tohto ustanovenia s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto časti teda považujem návrh navrhovateľa na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky skôr o legislatívnu iniciatívu navrhovateľa, ktorá smeruje k diskusii o tomto probléme a k eventuálnemu legislatívnemu riešeniu tohto problému prípadnou novelizáciou napadnutého ustanovenia zákona o prokuratúre, ktorej myšlienke sa zásadne nebránim.

Za situácie, ak Ústava Slovenskej republiky zveruje prokuratúre Slovenskej republiky chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb a štátu, považujem ustanovenie § 26 zákona o prokuratúre za vysoko efektívny právny prostriedok slúžiaci na zabezpečenie plnenia ústavných povinností, ktoré z čl. 149 ústavy prokuratúre vyplývajú, a to práve aj vo veciach, v ktorých samotní účastníci právnych vzťahov nemajú záujem na dodržiavaní zákonnosti, resp., ktorí z nezákonných opatrení majú osobný prospech.»

Stanovisko vlády bolo ústavnému súdu doručené 29. októbra 2008. Vláda ako vedľajší účastník konania navrhuje, aby ústavný súd návrhu krajského súdu vyhovel, pričom tento svoj návrh zdôvodňuje najmä takto:

„... Podľa znenia § 26 zákona o prokuratúre v spojení s § 21 ods. 1 písm. a) druhý bod je možné podať protest prokurátora proti smerniciam, uzneseniam, úpravám, opatreniam a iným právnym aktom vydaným na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy bez časového obmedzenia. Takýto výklad predmetného ustanovenia si osvojil aj navrhovateľ aj generálny prokurátor a je možné s ním súhlasiť, pretože skutočne v právnych predpisoch verejného práva by nemalo dochádzať k výkladu per analógiám.

Rovnako tak sa možno stotožniť s generálnym prokurátorom, ktorý dokazuje nevyhnutnosť zachovania časovej neobmedziteľnosti možnosti podania protestu prokurátora

proti opatreniam vydaným na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy všeobecnej povahy. Problémom ustanovenia § 26 zákona o prokuratúre je však to, že jeho predmetom nie sú len opatrenia všeobecnej povahy, ale aj opatrenia, ktoré sa aplikujú na konkrétny (individuálny) prípad, a to je aj prípad iniciujúci podanie návrhu krajského súdu. Skutočnosť, že § 26 okrem toho, že sa vzťahuje na opatrenia všeobecnej povahy môže byť aplikovaný aj na opatrenia prijaté v konkrétnej (individuálnej) veci s účinnosťou na určitých účastníkov verejnoprávneho konania je určujúca pri jeho hodnotení testom ústavnosti. Treba sa prikloniť k názoru navrhovateľa, že neustanovenie lehoty na vydanie protestu prokurátora proti opatreniam v individuálnej veci, ktoré umožňuje aktuálne znenie § 26 zákona o prokuratúre v spojení s § 21 ods. 1 písm. a) bod druhý porušuje princíp právnej istoty obsiahnutý v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Možno súhlasiť s generálnym prokurátorom, že odstránenie tohto protiústavného stavu je možné nespochybniteľnou legislatívnou zmenou, čo však nemení nič na podstate veci, že aktuálne znenie § 26 nie je v zhode s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nie je pritom podstatné to, že jeho prioritné určenie je zamerané na opatrenia všeobecnej povahy, ale to, že sa môže vzťahovať aj na opatrenia vydané v konkrétnej (individuálnej) veci a priamo zakladajúce vznik práv a povinností.“

V stanovisku národnej rady doručenom ústavnému súdu 11. decembra 2008 sa okrem iného uvádza:

„... medzi protestom prokurátora proti rozhodnutiu a protestom prokurátora proti opatreniu je zásadný rozdiel.

Pri proteste proti rozhodnutiu ide zo strany prokurátora o opatrenie proti takému rozhodnutiu orgánu verejnej správy, ktoré v jednotlivkej veci zakladá, mení, zrušuje, záväzne určuje alebo potvrdzuje subjektívne práva alebo povinnosti jednotlivo určených subjektov, ktorým prípadne môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti jednotlivo určiteľných subjektov priamo dotknuté. Skutočnosť, že musí ísť o rozhodnutie, ktoré sa vzťahuje na individuálne určeného účastníka konania, potvrdzuje aj právna úprava obsiahnutá v § 27 ods. 1 cit. zákona, ktorá okrem iného ustanovuje povinnosť orgánu, ktorý rozhodoval o proteste prokurátora, rozhodnutie o proteste prokurátora doručiť účastníkovi konania, priznáva účastníkovi konania oprávnenie odvolať sa alebo podať rozklad proti

rozhodnutiu o proteste prokurátora. Rešpektujúc ústavný princíp právnej istoty, zákon obmedzuje oprávnenie prokurátora podať protest proti rozhodnutiu ustanovením trojročnej lehoty, ktorá začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, od jeho vydania (§ 27 ods. 1 písm. e) cit. zákona).

Pri podaní protestu proti opatreniu ide zo strany prokurátora o právny úkon, ktorý smeruje proti právnym aktom všeobecnej povahy, teda smernici, uzneseniu, úprave, opatreniu alebo inému právnemu aktu vydanému orgánom verejnej správy na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy. Takýmito sú napríklad interné normatívne inštrukcie, ktoré majú rôzne pomenovanie (smernica, pokyn, úprava), prostredníctvom ktorých orgán verejnej správy realizuje svoju riadiacu činnosť vo vzťahu k podriadeným subjektom a konkretizuje ich oprávnenia a povinnosti vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov v oblasti verejnej správy. Ide aj o rôzne vnútorné predpisy orgánov verejnej správy a interné pokyny vydané orgánom verejnej správy pri výkone verejnej správy, ktorých vydávanie je realizáciou právnych vzťahov nadriadenosti a podriadenosti.

V záujme zachovania ústavnosti a zákonnosti v tom zmysle, aby opatrenia boli v súlade so zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, zákon neustanovuje žiadnu lehotu na podanie protestu prokurátora v prípade, ak takéto opatrenie je v rozpore so zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Z rovnakého dôvodu takáto lehota nie je ustanovená ani pri proteste prokurátora proti všeobecne záväzným právnym predpisom vydanými orgánmi verejnej správy.

Vychádzajúc z uvedeného som toho názoru, že podaný návrh na začatie konania o súlade § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z nesprávnej interpretácie, a teda aj aplikácie, právnej úpravy dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy obsiahnutej v § 20 až 27 citovaného zákona zainteresovanými subjektmi. Je nepochybné, že oznámenie obce vydané v konaní o ohlásení drobnej stavby podľa stavebného zákona je rozhodnutím stavebného úradu v jednotlivjej veci a nie opatrením orgánu verejnej správy. Iná je otázka, či obec (ako stavebný úrad) dodržala všetky zákonom určené postupy v tomto konaní. Rozhodujúce pri posudzovaní prípadu je však rešpektovanie ústavnej zásady právnej istoty, čo v danom prípade je obmedzenie pre prokurátora podať protest proti rozhodnutiu

len do troch rokov od jeho právoplatnosti, resp. od jeho vydania.

Na základe uvedeného navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. D. M. nevyhoviel.“

Krajský súd, národná rada, ako aj vláda ako vedľajší účastník ústavnému súdu oznámili, že netrávajú na ústnom pojednávaní vo veci, preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania a o návrhu rozhodol na neverejnom zasadnutí pléna.

II.

Navrhovateľka sa svojím návrhom na začatie konania domáha vyslovenia nesúlady § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Napadnuté ustanovenie § 26 zákona o prokuratúre znie:

„(1) Protest proti opatreniu podáva prokurátor orgánu verejnej správy, ktorý nezákonné opatrenie vydal.

(2) Ak orgán verejnej správy protestu prokurátora vyhovie, je povinný do 30 dní od doručenia protestu podľa návrhu prokurátora uvedeného v proteste toto opatrenie zrušiť alebo nahradiť opatrením, ktoré bude v súlade so zákonom a s ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

(3) Ak orgán verejnej správy protestu prokurátora nevyhoví alebo mu vyhovie iba čiastočne, je povinný do 30 dní od doručenia protestu predložiť protest spolu so spisovým materiálom na rozhodnutie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu alebo dozerajúcemu orgánu určenému osobitným predpisom;¹⁷⁾ ústredný orgán štátnej správy predloží protest prokurátora na rozhodnutie vláde Slovenskej republiky.

(4) Ak orgán verejnej správy v ustanovenej lehote protestu prokurátora nevyhoví ani v tejto lehote protest nepredloží na rozhodnutie orgánu uvedenému v odseku 3, prokurátor môže podať protest orgánu uvedenému v odseku 3.

(5) Orgán uvedený v odseku 3 je povinný o proteste prokurátora rozhodnúť do 30 dní od predloženia protestu na rozhodnutie orgánom verejnej správy (odsek 3) alebo do 30 dní od podania protestu prokurátorom (odsek 4).

(6) Ak orgán uvedený v odseku 3 protestu prokurátora vyhovie, nezákonné opatrenie zmení alebo zruší. Ak opatrenie zruší a vráti vec na ďalšie konanie orgánu verejnej správy, ktorý nezákonné opatrenie vydal, je tento orgán pri vydaní nového opatrenia viazaný právnym názorom vysloveným v rozhodnutí o proteste prokurátora. Orgán verejnej správy, ktorého nezákonné opatrenie bolo zmenené alebo zrušené, je povinný bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 dní od zmeny alebo zrušenia nezákonného opatrenia, obnoviť porušené práva; ak obnova porušeného práva nie je možná, je povinný urobiť v rovnakej lehote inú primeranú nápravu.

(7) Ak obec (mestská časť, mesto) nezruší na základe protestu prokurátora uznesenie obecného zastupiteľstva (miestneho zastupiteľstva, mestského zastupiteľstva), môže prokurátor podať na súd návrh podľa osobitného zákona¹⁸⁾ na zrušenie tohto uznesenia.

(8) Rozhodnutie o proteste doručí orgán, ktorý o proteste rozhodoval, prokurátorovi. Ak o proteste rozhodoval orgán uvedený v odseku 3, doručí rozhodnutie aj orgánu, ktorý vydal opatrenie, proti ktorému bol podaný protest.

(9) Proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa nemožno odvolať ani podať rozklad.

(10) Účinnosť opatrenia, proti ktorému bol podaný protest prokurátora, sa pozastavuje uplynutím lehoty ustanovenej na vybavenie protestu (odsek 2); podľa takého opatrenia nemožno postupovať až do rozhodnutia o proteste prokurátora orgánom uvedeným v odseku 3.“

Napadnuté ustanovenie je zaradené do štvrtého dielu tretej časti zákona o prokuratúre označeného nadpisom „Dozor prokurátora nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy“.

Z § 21 ods. 1 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy

a) preskúmaním zákonnosti

1. všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných orgánmi verejnej správy,
 2. smerníc, uznesení, úprav, opatrení a iných právnych aktov vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy (ďalej len „opatrenie“),
 3. rozhodnutí vydaných v jednotlivých veciach¹³⁾ v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie“),
 4. postupu orgánov verejnej správy pri vydávaní opatrení a rozhodnutí,
- b) vykonávaním previerok zachovávanía zákonnosti,
- c) uplatňovaním poradného hlasu na zasadnutiach orgánov verejnej správy.

Z § 21 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre vyplýva, že protest prokurátora je jedným z právnych prostriedkov (popri upozornení prokurátora a návrhu na začatie konania pred súdom podľa osobitného zákona), prostredníctvom ktorého prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy.

Podrobné ustanovenia o proteste prokurátora sú uvedené v druhom oddiele štvrtého dielu tretej časti zákona o prokuratúre, ktorý je označený nadpisom „Protest prokurátora“.

Z § 22 ods. 1 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor je oprávnený podať protest proti

a) všeobecne záväznému právnomu predpisu vydanému orgánom verejnej správy, a to

1. vyhláške, výnosu a opatreniu ústredného orgánu štátnej správy, štátneho orgánu alebo inej právnickej osoby, ktorú osobitný zákon splnomocnil na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu,
 2. všeobecne záväznému nariadeniu územnej samosprávy,
 3. všeobecne záväznému právnomu predpisu orgánu miestnej štátnej správy,
- b) opatreniu,
- c) rozhodnutiu,

ktorými bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o prokuratúre konanie o proteste prokurátora je osobitné konanie, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Podľa § 24 ods. 2 zákona o prokuratúre ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie o proteste prokurátora sa primerane vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Vychádzajúc z právnych aktov, proti ktorým môže prokurátor podať protest, uvedených v § 22 ods. 1 zákona o prokuratúre označený zákon v ustanoveniach § 25 až § 27 obsahuje podrobné ustanovenia o proteste prokurátora proti všeobecne záväznému právnemu predpisu (§ 25), o proteste prokurátora proti opatreniu (§ 26) a proteste prokurátora proti rozhodnutiu (§ 27). Z porovnania ustanovení § 25 až § 27 zákona o prokuratúre okrem iného vyplýva, že na podanie protestu proti všeobecne záväznému právnemu predpisu a na podanie protestu proti opatreniu nie je ustanovená lehota, t. j. prokurátor ho môže podať kedykoľvek (bez časového obmedzenia), zatiaľ čo podanie protestu proti rozhodnutiu je časovo obmedzené, keďže podľa § 27 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre „protest proti rozhodnutiu môže prokurátor podať do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia; ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať riadny opravný prostriedok, do troch rokov od jeho vydania“.

Vychádzajúc z návrhu krajského súdu bolo kľúčovou úlohou ústavného súdu v tomto konaní posúdiť, či právna úprava protestu prokurátora proti opatreniu obsiahnutá v § 26 zákona o prokuratúre, ktorá neobsahuje časovú lehotu na jeho podanie, je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že aj keď krajský súd v petite navrhuje vysloviť nesúlad § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 ústavy ako celkom, z odôvodnenia návrhu i jeho podstaty zjavne vyplýva, že navrhovateľka v skutočnosti namieta len nesúlad § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy, a preto preskúmaval návrh navrhovateľky len vo vzťahu k prvej vete čl. 1 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Krajský súd zastáva názor, že napadnutá právna úprava protestu prokurátora proti opatreniu obsiahnutá v § 26 zákona o prokuratúre je v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý tvorí integrálnu súčasť právneho štátu zaručeného čl. 1 ods. 1 ústavy, a v tejto súvislosti poukazuje na to, že *„Ak ustanovenie § 27 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z. pri stanovení lehoty, v ktorej prokurátor môže podať protest proti rozhodnutiu sleduje účel - zabezpečiť právnu istotu v tom smere, aby sa po uplynutí tejto lehoty nezasahovalo do nadobudnutých práv, uložených povinností rozhodnutiami správnych orgánov, potom je neopodstatnené, aby prokurátor mohol kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov založených na základe iného právneho aktu správneho orgánu vydaného na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy (opatrenia)...“*.

Generálny prokurátor vo svojom stanovisku k návrhu po systémovej analýze právnych prostriedkov, ktorými prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, uvádza, že protest prokurátora podľa § 26 zákona o prokuratúre *„sa vzťahuje na rôzne opatrenia všeobecnej povahy, ale aj iné právne akty, ktoré nie je možné zaradiť do skupín preskúmania zákonnosti uvedených v § 21 ods. 1 písm. a) v bodoch 1, 3 a 4“*, pričom zastáva názor, že *„... u opatrení všeobecnej povahy by nemala byť ustanovená žiadna lehota na podanie protestu prokurátora v prípade, ak takéto opatrenie je v rozpore so zákonom alebo všeobecne záväzným právnym predpisom. Rovnako takáto lehota nie je ustanovená ani pri proteste prokurátora proti všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánmi verejnej správy. Po jej uplynutí by predsa nezákonný stav trval a bolo by už iba na vôli orgánov verejnej správy, či nezákonnosť odstráni alebo neodstráni.“*. Podľa názoru generálneho prokurátora *„právna úprava zákona o prokuratúre tým, že v ustanovení § 26 neustanovuje žiadnu lehotu na podanie protestu prokurátora, prispieva k rešpektovaniu základných princípov právneho štátu - princípu legality a princípu právnej istoty, pretože zabraňuje tomu, aby na základe opatrení všeobecného charakteru v oblasti verejnej správy, ktoré nie sú v súlade so zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom,*

orgány verejnej správy vydávali nezákonné rozhodnutia v oblasti verejnej správy“.

Uvedená argumentácia generálneho prokurátora sa ale vzťahuje len na opatrenia všeobecnej povahy. Generálny prokurátor totiž uznáva, že *„Iná je situácia v prípade, vydávania iných právnych aktov, ktoré sa môžu vydávať aj v individuálnych veciach. Zákon o prokuratúre v ustanovení § 26 skutočne nemá ustanovenú lehotu na podanie protestu prokurátora v tejto kategórii vecí.“*. Napriek tomu zastáva názor, že *„Absencia takéhoto ustanovenia v § 26 zákona o prokuratúre v tejto kategórii vecí (ustanovenie lehoty na podanie protestu, pozn.) však nemôže byť dôvodom na vyslovenie nesúladu tohto ustanovenia s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto časti teda považujem návrh navrhovateľa na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky skôr o legislatívnu iniciatívu navrhovateľa, ktorá smeruje k diskusii o tomto probléme a k eventuálnemu legislatívnemu riešeniu tohto problému prípadnou novelizáciou napadnutého ustanovenia zákona o prokuratúre, ktorej myšlienke sa zásadne nebránim.“*.

Na tomto základe generálny prokurátor navrhuje, aby ústavný súd návrhu krajského súdu nevyhovel.

Vláda sa vo svojom stanovisku síce stotožňuje s argumentáciou generálneho prokurátora vo vzťahu k potrebe zachovať možnosť podať protest podľa § 26 zákona o prokuratúre proti opatreniam všeobecnej povahy časovo neobmedzene, ale zároveň poukazuje na to, že *„Problémom ustanovenia § 26 zákona o prokuratúre je však to, že jeho predmetom nie sú len opatrenia všeobecnej povahy, ale aj opatrenia, ktoré sa aplikujú na konkrétny (individuálny) prípad, a to je aj prípad iniciujúci podanie návrhu krajského súdu. Skutočnosť, že § 26 okrem toho, že sa vzťahuje na opatrenia všeobecnej povahy môže byť aplikovaný aj na opatrenia prijaté v konkrétnej (individuálnej) veci s účinnosťou na určitých účastníkov verejnoprávneho konania je určujúca pri jeho hodnotení testom ústavnosti. Treba sa prikloniť k názoru navrhovateľa, že neustanovenie lehoty na vydanie protestu prokurátora proti opatreniam v individuálnej veci, ktoré umožňuje aktuálne znenie § 26 zákona o prokuratúre v spojení s § 21 ods. 1 písm. a) bod druhý porušuje princíp právnej istoty obsiahnutý v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“*.

Zo stanoviska vlády možno vyvodit', že svoj návrh, aby ústavný súd vyhovel návrhu krajského súdu, t. j. vyslovil nesúlad § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy, zakladá predovšetkým na skutočnosti, že protest prokurátora podľa § 26 zákona o prokuratúre *„sa môže vzťahovať aj na opatrenia vydané v konkrétnej (individuálnej) veci a priamo zakladajúce vznik práv a povinností“*.

Národná rada vo svojom stanovisku navrhuje, aby ústavný súd návrhu krajského súdu nevyhovel, pričom zastáva názor, že *„podaný návrh na začatie konania o súlade § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z nesprávnej interpretácie, a teda aj aplikácie, právnej úpravy dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy obsiahnutej v § 20 až 27 citovaného zákona zainteresovanými subjektmi“*. Podľa názoru národnej rady je totiž *„nepochybné, že oznámenie obce vydané v konaní o ohlásení drobnej stavby podľa stavebného zákona je rozhodnutím stavebného úradu v jednotlivej veci a nie opatrením orgánu verejnej správy“*.

Citovaný právny záver uvedený v stanovisku národnej rady je z hľadiska úlohy ústavného súdu preskúmať v tomto konaní, či je právna úprava protestu prokurátora proti opatreniu obsiahnutá v § 26 zákona o prokuratúre, ktorá neobsahuje časovú lehotu na jeho podanie, v súlade s čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy, na prvý pohľad irelevantný, ale za určitých okolností využiteľný, a to v prípade, ak by ústavný súd na základe analýzy problémov nastolených návrhom krajského súdu dospel k záveru, že príslušné ustanovenia zákona o prokuratúre umožňujú ústavne konformný výklad.

Ústavný súd vzal na vedomie, že z citovaných stanovísk vlády a generálneho prokurátora možno vyvodit', že tak vláda, ako aj generálny prokurátor pripúšťajú, že podľa platnej právnej úpravy môže prokurátor podať protest podľa § 26 zákona o prokuratúre aj proti opatreniu vydanému v konkrétnej (individuálnej) veci s účinnosťou na určitých (konkrétnych) účastníkov verejnoprávneho konania; vláda, ako aj generálny prokurátor vychádzajú pritom z existujúcej aplikačnej praxe. Ako jeden z príkladov, ktorý by mal podporiť tento záver, je podľa stanoviska generálneho prokurátora práve aj písomné

oznámenie stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný poriadok“) o tom, že nemá námietky proti uskutočneniu stavby, stavebným úpravám a udržiavacím prácam ohláseným podľa § 57 ods. 1 stavebného poriadku, proti ktorému podal prokurátor protest podľa § 26 zákona o prokuratúre aj vo veci, ktorej zákonnosť preskúmava krajský súd na základe návrhu žalobkyne a v súvislosti s preskúmaním ktorej bol podaný aj tento návrh na začatie konania ústavnému súdu.

Ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa k možným ústavným dôsledkom takej interpretácie a aplikácie § 26 zákona o prokuratúre, podľa ktorej možno podať protest prokurátora v režime tohto ustanovenia zákona o prokuratúre bez časového obmedzenia, t. j. tak, ako to vo svojom návrhu naznačuje krajský súd. Ústavný súd v tejto súvislosti v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru k čl. 1 ods. 1 prvej vete ústavy, v ktorom je vyjadrený princíp právneho štátu ako kľúčový ústavný princíp, na ktorom je budovaný celý právny poriadok i celý systém fungovania nášho štátu (m. m. PL. ÚS 12/05).

Z hľadiska argumentácie krajského súdu vychádzajúcej z porušenia princípu právnej istoty napadnutým § 26 zákona o prokuratúre ústavný súd pripomína, že už mnohokrát označil princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok za neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených čl. 1 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04 atď.).

Vo vzťahu k princípu právnej istoty ústavný súd vo svojej judikatúre okrem iného zdôrazňuje, že s jeho uplatňovaním v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (napr. PL. ÚS 15/98, tiež PL. ÚS 1/04 alebo PL. ÚS 8/04).

Z hľadiska predmetu tohto konania a možných negatívnych dôsledkov časovo neobmedzenej možnosti prokurátora podávať protesty podľa § 26 zákona o prokuratúre aj proti opatreniam orgánov verejnej správy vydaným v konkrétnych (individuálnych) veciach s účinnosťou na práva a zákonom chránené záujmy konkrétnych (individuálne určených,

resp. určiteľných) účastníkov dotknutého verejnoprávneho konania ústavný súd považoval za zvlášť dôležité pripomenúť, že vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát zdôraznil, že k princípu právnej istoty neodmysliteľne patrí aj ochrana legálne nadobudnutých práv (napr. I. ÚS 30/99), resp. ochrana v dobrej viere nadobudnutých práv (PL. ÚS 16/95). Vo vzťahu k ochrane legálne, resp. v dobrej viere nadobudnutých práv ústavný súd vo svojej judikatúre uprednostňuje materiálne chápanie právneho štátu, t. j. takého právneho štátu, ktorého znakom je rešpektovanie určitých hodnôt, ktoré sú v prvom rade predstavované základnými právami a slobodami, a zdôrazňuje, že povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (m. m. I. ÚS 10/98, tiež I. ÚS 10/00, I. ÚS 84/02, IV. ÚS 47/03, III. ÚS 142/03, I. ÚS 73/03).

Jedným z kľúčových právnych prostriedkov, ktoré slúžia na zabezpečenie právnej istoty účastníkov právnych vzťahov je inštitút právoplatnosti rozhodnutí (opatrení) orgánov verejnej moci. Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutie orgánu verejnej moci „získava vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že rozhodnutie (okrem niektorých zákonom ustanovených výnimiek) sa stáva nezmeniteľným a záväzným pre účastníkov, štát, orgány verejnej moci, právnické osoby a pre fyzické osoby“ (MAZÁK, J. a kol.: *Základy občianskeho procesného práva*. 3. vydanie. Bratislava: IURA EDITION 2007, s. 359). K prípadným zásahom do právoplatných rozhodnutí môže dôjsť len celkom výnimočne a len vtedy, ak existuje dôležitý verejný záujem, ktorý tento zásah aj z hľadiska materiálne poňatej koncepcie právneho štátu legitimizuje. Za takýto dôležitý verejný záujem nesporne treba považovať v prvom rade ochranu ústavnosti, resp. ochranu zákonnosti.

Právnymi nástrojmi, ktoré slúžia na prelomenie uvedených vlastností právoplatného rozhodnutia (nezmeniteľnosť a záväznosť), sú najmä mimoriadne opravné prostriedky, na ktorých uplatnenie ustanovujú príslušné procesné predpisy (napr. Občiansky súdny poriadok, Trestný poriadok, Správny poriadok) presne a prísne ustanovené právne podmienky. V zásade ale platí, že možnosť ich uplatnenia je časovo obmedzená, a to práve v záujme rešpektovania právnej istoty ako ústavného princípu (porovnaj napr. ustanovenia § 240 ods. 1 alebo § 243g Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúce časové obmedzenia

na podanie dovolania, resp. mimoriadneho dovolania, obdobne § 370 Trestného poriadku ustanovujúci lehoty na podanie dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v trestných veciach alebo § 63 Správneho poriadku ustanovujúci lehotu na podanie návrhu na obnovu konania proti právoplatným rozhodnutiam prijatým v správnom konaní atď.). Po uplynutí lehoty ustanovenej na podanie mimoriadneho opravného prostriedku už právny poriadok štátu, ktorý rešpektuje princípy právneho štátu, v zásade neumožňuje žiadne zásahy do právoplatných rozhodnutí, a to ani v prípade, ak by sa po uplynutí tejto lehoty preukázalo, že dotknuté rozhodnutie je v rozpore so zákonom či dokonca ústavou. Po uplynutí lehoty, ktorú zákonodarca zohľadňujúci, rešpektujúci a chrániaci ústavné princípy a ústavou chránené hodnoty považuje za primeranú na zásah do právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci, sa v materiálnom právnom štáte v kolízii dvoch ústavných princípov – princípu právnej istoty a princípu ochrany ústavnosti a zákonnosti – spravidla uprednostňuje princíp právnej istoty, čím sa okrem iného zabezpečuje ochrana legálne, resp. v dobrej viere nadobudnutých práv.

Uvedené závery je potrebné aplikovať aj na protest prokurátora ako jeden z právnych prostriedkov, prostredníctvom ktorého prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy (§ 21 ods. 2 zákona o prokuratúre). Z príslušných ustanovení zákona o prokuratúre totiž vyplýva, že aj protestom prokurátora možno iniciovať a v konečnom dôsledku aj dosiahnuť zásah do právoplatných rozhodnutí či iných právnych aktov (a teda aj opatrení) orgánov verejnej správy, a to v prípade, ak orgán verejnej správy, ktorému je protest adresovaný, protestu vyhovie, resp. ak sa účel sledovaný podaním protestu následne dosiahne súdnym rozhodnutím vydaným v rámci správneho súdnictva po predchádzajúcej žalobe príslušného prokurátora podanej podľa § 35 ods. 1 písm. b) OSP v spojení s ďalšími ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o správnom súdnictve.

Z platnej právnej úpravy vyplýva, že právna úprava protestu prokurátora proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy podľa § 27 zákona o prokuratúre požiadavku časovo obmedzeného zásahu do právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej správy vyplývajúcu z ústavou garantovaného princípu právnej istoty rešpektuje, keďže takýto protest môže

prokurátor podať len do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, resp. do troch rokov od jeho vydania, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nemožno podať riadny opravný prostriedok [§ 27 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre]. Na druhej strane platná právna úprava obsiahnutá v § 26 zákona o prokuratúre v zásade umožňuje prokurátorovi podať protest proti všetkým právnym aktom uvedeným v § 21 ods. 1 písm. a) bode 2 zákona o prokuratúre, t. j. smerniciam, uzneseniam, úpravám, opatreniam a iným právnym aktom vydaným na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy, bez časového obmedzenia, čo nespochybňuje vo svojom stanovisku k tomuto návrhu ani generálny prokurátor.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že právna úprava, ktorá umožňuje bez časového obmedzenia zasahovať do právoplatných rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ktoré zakladajú, rušia alebo menia práva alebo povinnosti individuálne určeným adresátom (fyzickým osobám alebo právnickým osobám) po uplatnení mimoriadnych opravných prostriedkov alebo iných prostriedkov nápravy (ku ktorým treba zaradiť aj protest prokurátora), je v materiálnom právnom štáte neakceptovateľná, pretože je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 ústavy.

III.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa zvlášť dotýka návrhu na rozhodnutie (petitu) predloženého navrhovateľom.

Krajský súd (navrhovateľka) navrhuje, aby ústavný súd o jeho návrhu rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že § 26 zákona o prokuratúre nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa § 40 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri rozhodovaní podľa čl. 125 ústavy zistí nesúlad preskúmaného právneho predpisu nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a pritom zistí nesúlad aj ďalších právnych predpisov s predpismi vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vydá nález o zistenom nesúlade aj týchto ďalších právnych predpisov.

Z čl. 125 ods. 1 v spojení s čl. 125 ods. 3 ústavy, ako aj z povahy a podstaty konania o súlade právnych predpisov vyplýva, že podľa výsledkov preskúmania predmetného návrhu na začatie konania môže ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov vo veci samej rozhodnúť tak, že návrhu rozhodnutia (petitu) predloženého navrhovateľom vo výroku vyhovie úplne (a príp. aj nad jeho rámec v zmysle citovaného § 40 zákona o ústavnom súde), vyhovie mu čiastočne alebo mu nevyhovie. Ústavný súd (v zásade) návrhu navrhovateľa nevyhovie aj vtedy, ak zistí, že v danom prípade možno uplatniť ústavne konformný výklad napadnutej právnej normy (noriem).

V posudzovanej veci vôbec neprichádza do úvahy, aby ústavný súd petitu predloženému krajským súdom vyhovel úplne, pretože už citovaný § 26 zákona o prokuratúre obsahuje ustanovenia nielen o podmienkach podania protestu, ale aj ustanovenia o podmienkach konania a rozhodovania o proteste prokurátora proti opatreniu, ktorých neústavnosť krajský súd vo svojom návrhu neodôvodňuje, a teda argumentačne v zásade ani nenamieta, pričom ani podľa názoru ústavného súdu neexistujú dôvody na to, aby vyslovil ich nesúlad s čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy.

Rovnako je ale problematické, napriek predbežným záverom vysloveným v časti II tohto rozhodnutia, vyhovieť návrhu krajského súdu aspoň čiastočne, t. j. vysloviť nesúlad len niektorého ustanovenia (odseku) § 26 zákona o prokuratúre, a to predovšetkým vzhľadom na organickú väzbu medzi ním a § 21 ods. 1 písm. a) bodom 2, ako aj § 22 ods. 1 písm. b) zákona o prokuratúre, z ktorých vyplýva, že protest prokurátora proti opatreniu možno podať aj proti právnym aktom (opatreniam) všeobecnej povahy (smerniciam, uzneseniam, úpravám), ktoré nemajú konkrétne určených adresátov, t. j. svojou povahou ich nemožno považovať za individuálne právne akty. Ústavný súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s názorom generálneho prokurátora vyjadreným v jeho stanovisku k tomuto návrhu, podľa ktorého *„právna úprava zákona o prokuratúre tým, že v ustanovení § 26 neustanovuje žiadnu lehotu na podanie protestu prokurátora, prispieva k rešpektovaniu základných princípov právneho štátu - princípu legality a princípu právnej istoty, pretože zabraňuje tomu, aby na základe opatrení všeobecného charakteru v oblasti verejnej správy, ktoré nie sú v súlade so zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom, orgány verejnej správy vydávali nezákonné rozhodnutia v oblasti verejnej správy“*. S týmto názorom generálneho prokurátora sa stotožňuje vo svojom stanovisku aj vláda.

V danom prípade by vyslovenie nesúladu čo len jedného ustanovenia § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy spôsobilo po vyhlásení tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stratu jeho účinnosti, čo by vzhľadom na jeho konštrukciu znemožnilo (aspoň na čas, kým by zákonodarca reagoval uplatnením svojej zákonodarnej právomoci na toto rozhodnutie ústavného súdu) podávanie protestu prokurátora aj proti opatreniam všeobecnej povahy. Vznikol by tak nežiaduci stav, ktorý by bol v rozpore

s verejným záujmom, keďže by ním boli značne obmedzené možnosti prokuratúry zabezpečovať efektívny dozor nad dodržiavaním zákonnosti vo sfére verejnej správy.

Aj vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za potrebné preskúmať, či v danom prípade možno uplatniť ústavne konformný výklad napadnutého ustanovenia zákona o prokuratúre. V tejto súvislosti poukázal na to, že k uplatňovaniu zásady ústavne konformného výkladu sa prihlásil už v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 15/98, v ktorom uviedol: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s ústavou a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 ústavy (citovaný právny názor formuloval ústavný súd v čase, keď bol ešte čl. 11 ústavy platný a účinný, pozn.) a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou.“ Zásadu prednosti ústavne konformného výkladu ústavný súd uplatňuje aj v konaniach o návrhoch fyzických osôb a právnických osôb, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, m. m. tiež III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/08 atď.).

Ústavný súd rešpektuje, že zásadu (doktrínu) ústavne konformného výkladu možno v konaní o súlade právnych predpisov uplatniť len v prípadoch, keď to povaha preskúmvanej veci a jej konkrétne okolnosti umožňujú (dovoľujú) a keď to je účelné, a pritom z hľadiska ochrany ústavnosti aj dostatočne účinné. V súvislosti s uvedeným ústavný súd považoval za vhodné poukázať na judikatúru Spolkového ústavného súdu SRN, v ktorej sú limity uplatnenia ústavne konformného výkladu formulované takto: „Zákon nie je protiústavný, pokiaľ je možný jeho výklad, ktorý je v súlade s ústavou, a zákon pri takomto výklade zostáva zmysluplný“ (napr. BverGE 2/267 alebo 8/34).

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté ustanovenie § 26 zákona o prokuratúre možno interpretovať a aplikovať ústavne konformným spôsobom. Oporu pre tento právny názor možno vyvodiť aj z citovanej časti stanoviska národnej rady a čiastočne aj zo stanoviska generálneho prokurátora.

Ústavne konformná interpretácia napadnutého § 26 zákona o prokuratúre podľa názoru ústavného súdu musí byť založená na ústavne konformnej interpretácii pojmu „rozhodnutie“ použitého vo viacerých ustanoveniach zákona o prokuratúre, prostredníctvom ktorej možno „dosiahnuť“, aby protesty prokurátora proti právnym aktom (opatreniam) orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú práva alebo povinnosti individuálne určeným adresátom (fyzickým osobám alebo právnickým osobám) neboli podávané v režime § 26 zákona o prokuratúre, ktorý neustanovuje časové obmedzenie na ich podávanie.

Ústavný súd sa v naznačených súvislostiach stotožňuje s názorom generálneho prokurátora vyjadreným v jeho stanovisku, podľa ktorého pojem *«„rozhodnutie vydané v jednotlivjej veci“ je potrebné vykladať aj v súlade s rezolúciou Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom z roku 1977, teda ako akékoľvek individuálne opatrenie alebo rozhodnutie, ktoré je vydané pri výkone verejnej moci a je takej povahy, že sa priamo týka práv, slobôd alebo záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Z komentára k tejto rezolúcii možno vyvodiť záver, že medzi individuálne opatrenia alebo rozhodnutia nemožno zahrnúť opatrenia a rozhodnutia všeobecnej povahy.»*

Vo veci žaloby preskúmvanej krajským súdom, ktorá bola dôvodom na podanie tohto návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, je sporné uplatnenie režimu § 26 zákona o prokuratúre na protest prokurátora podaný proti oznámeniu obecného úradu podľa § 57 ods. 2 stavebného poriadku. Ústavný súd zastáva názor, že na posudzovanie protestu podaného proti oznámeniu podľa § 57 ods. 2 stavebného poriadku treba uplatniť režim § 27 (a nie § 26) zákona o prokuratúre.

S uvedeným právnym názorom ústavného súdu korešponduje aj právny názor vyjadrený v odbornej literatúre, podľa ktorého „Oznámenie stavebného úradu, že nemá námietky proti uskutočneniu zamýšľanej stavby, je treba... považovať za opatrenie, za individuálny právny akt, ktorý má povahu rozhodnutia“ [BENEČ, Š.: *Ad. Správny poriadok a konanie o proteste prokurátora (BSA 5/2007)*. Bulletin slovenskej advokácie, 2008, č. 7-8, s. 10].

Na základe uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že pri dôslednom rešpektovaní požiadaviek na ústavne konformný výklad pojmu „rozhodnutie“ vyplývajúcich okrem iného aj z rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom z roku 1977, na ktoré poukazuje vo svojom stanovisku generálny prokurátor, neprichádza do úvahy, aby sa v aplikačnej praxi podávali protesty prokurátora proti právnym aktom (opatreniam) orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo rušia priamo alebo aj sprostredkovane práva alebo povinnosti individuálne určeným adresátom (fyzickým osobám alebo právnickým osobám) v režime § 26 zákona o prokuratúre, ale len v režime § 27 zákona o prokuratúre (protest proti rozhodnutiu), ktorý ustanovuje časové obmedzenie na ich podávanie v už citovanom ustanovení odseku 1 písm. e). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pre uplatnenie tohto režimu nie je podstatné to, ako je príslušný (individuálny) právny akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva, a zakladá im priamo alebo aj sprostredkovane práva alebo povinnosti.

Uvedené závery podľa názoru ústavného súdu ukazujú, že príslušné ustanovenia zákona o prokuratúre [predovšetkým § 26 a § 27 v spojení s § 21 ods. 1 a § 22 ods. 1 písm. b) a c)] možno vykladať a aplikovať ústavne konformným spôsobom, t. j. právny spor, ktorý tvorí podstatu návrhu krajského súdu, možno riešiť aj podľa platnej právnej úpravy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že prostredníctvom ústavne konformného výkladu ustanovení zákona o prokuratúre, ktoré sa vzťahujú na problematiku

nastolenú návrhom krajského súdu, možno zabrániť doterajšej interpretačnej a aplikačnej praxi, ktorá spochybňovala princíp právnej istoty a dôvery subjektov práva v právny poriadok. Za týchto okolností nebolo potrebné a ani vhodné vysloviť nesúladiť napadnutého § 26 zákona o prokuratúre s čl. 1 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd návrhu krajského súdu nevyhovet.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2009